

MỘT CÂU CHUYỆN CẢM ĐỘNG

Chúng ta may mắn sống trên đất nước này, mà máy thuở mình nghĩ tới những người lính Mỹ đang xông pha trận mạc!

Để câu chuyện thêm rõ ràng, tưởng cũng cần nói thêm là mấy lúc sau này, trong mục đích cạnh tranh giảm tiền vé tối đa, các hãng hàng không không còn serve thức ăn trên tàu bay cho hành khách economy class (*trừ business class hay first class và những chuyến oversea long hours*) mà thay vào đó chỉ bán sandwich, snack dưới hình thức BOB (*buy on board*) những đồ ăn trưa.

Tôi đặt hành lý vào hộc ở trên đầu ngồi rồi ngồi xuống ghế. Đây là chuyến bay dài làm tôi ước gì mình có một quyển sách hay để đọc trên phi trình. Có lẽ tôi cũng cần chớp mắt một chút.

Vừa lúc trước khi máy bay cất cánh, một nhóm 10 người lính trẻ men theo lối đi và ngồi hết vào chỗ trống rải rác còn lại. Chẳng có gì để làm, tôi bắt đầu gọi chuyện người lính ngồi gần nhất.

- Các cậu đi tới đâu vậy?

- Petawawa. Chúng tôi sẽ ở đó hai tuần để thụ huấn một chương trình huấn luyện đặc biệt rồi sau đó sẽ bổ sung tới A Phú Hãn.

Sau khi máy bay cất cánh độ một tiếng thì tiếng loa thông báo là trên máy bay có bán thức ăn nhẹ đựng trong bao giá \$5.

Cũng còn lâu lắm chuyến bay mới tới phía Đông nên tôi quyết định mua một bao đồ ăn để vừa ăn vừa giết thì giờ. Khi tôi móc bóp lấy tiền thì chợt nghe một người lính hỏi bạn mình là có muốn mua thức ăn không.

-Không! Có vẻ như mắc quá đó. Bao lunch gì mà tới \$5. Thôi tao ráng đợi tới căn cứ hẳn hay. Và anh lính trẻ gật gù đồng ý với bạn.

Tôi đảo mắt nhìn chung quanh thì thấy mấy người lính khác cũng không có ý định mua gì cả mặc dù lúc đó cũng đã tới giờ ăn trưa rồi. Một ý nghĩ chợt đến trong đầu, tôi gọi người nữ tiếp viên tới đưa cho bà ta \$50 và nói:

- Xin bà vui lòng lấy thức ăn cho những người lính này.

Người tiếp viên ngạc nhiên nắm chặt lấy tay tôi, qua đôi mắt long lanh ngấn lệ vì xúc động, bà ngỡ lời cảm ơn tôi và nghẹn ngào:

- Con trai tôi cũng là một quân nhân đang chiến đấu tại Iraq. Nghĩa cử này của ông như đang dành cho nó vậy.

Rồi bà xăng xái đi lấy 10 bịch đồ ăn trao cho tất cả các người lính trên tàu. Sau đó bà dừng lại chỗ tôi hỏi:

- Thưa ông dùng gì ạ? Bò, gà rất hảo hạng.

- Xin cho tôi gà.

Tôi trả lời bà ta trong một thoáng ngạc nhiên vì theo tôi biết hạng economy bây giờ chỉ có BOB thôi mà.

Người nữ tiếp viên đi về phía trước của máy bay độ một phút sau đó trở lại với nguyên khay thức ăn nóng hồi dành cho hành khách vé hạng nhất, bà trịnh trọng nói với tôi:

- Đây là tấm lòng tri ân nho nhỏ của những người trên chuyến bay này đối với ông.

Sau khi ăn xong với tâm trạng sảng khoái nhẹ nhàng, tôi bước tới phòng vệ sinh ở phía sau cùng. Trên đường đi, một người đàn ông thỉnh thoảng đứng lên chặn tôi lại nói:

- Tôi rất cảm phục việc ông làm, xin ông cho tôi được chia phần mà vui lòng nhận cho.

Nói xong, ông ta dúi vào tay tôi 25 mỹ kim.

Sau đó không lâu, viên phi công trưởng rời buồng lái vừa đi vừa nhìn số ghế ghi trên hộ hành lý, linh cảm khiến tôi thầm mong ông ta đừng kiểm tôi nhưng ... ô kìa! Ông ta dừng lại ngay hàng ghế của tôi rồi cười thật tươi và chìa tay ra nói:

- Tôi muốn được bắt tay ông.

Cực chẳng đã, tôi mở dây an toàn đứng dậy bắt tay viên phi công trưởng.

Với giọng hân hoan, ông ta nói lớn như để mọi người cùng nghe:

- Tôi cũng đã từng là một quân nhân và cũng là phi công chiến đấu. Có một lần có người cũng mua cho tôi thức ăn. Điều đó thực sự thể hiện cả một tấm lòng tốt đẹp mà tôi không bao giờ quên.

Cả một tràng pháo tay tán thưởng vang dội làm tôi đỏ bừng mặt vì mắc cỡ.

Chỉ với một hành động nhỏ nhặt tầm thường của tôi mà đánh động lương tâm con người đến thế sao?

Vì chuyến bay quá dài nên có một lúc, tôi phải đi bộ về phía trước để dẫn gân cốt thì bỗng nhiên có một nam hành khách ngồi trên tôi độ sáu dãy đưa tay ra bắt và để lại trong tay tôi cũng 25 mỹ kim.

Bầu không khí trên chuyến bay thật nhẹ nhàng và chan hòa tình người cho tới khi máy bay hạ cánh. Tôi lấy hành lý và bắt đầu bước ra khi vừa tới cửa máy bay thì một người đàn ông chặn tôi lại và nhét nhanh vào túi áo tôi một thứ gì đó xong ông ta vội và bước đi mà không nói một lời. Lại thêm \$25 nữa.

Nếu tính ra, tôi chỉ chi có \$50 mà bây giờ thu lại tới \$75. Kiếm được \$25 dễ dàng đến thế sao! À! Quên! Còn bữa ăn thật ngon miệng nữa chứ.

Đúng là khi ta làm phải thì không bao giờ lỗ lã cả.

Tôi vui vẻ bước nhanh vào cửa phi trường thì thấy mấy người lính trẻ kiểm điểm nhân số để chuẩn bị về căn cứ. Tôi tiến tới trao cho họ 75 mỹ kim và nói:

- Từ phi trường về tới trại phải khá xa. Mà bây giờ cũng đã tới giờ để dẫn bụng một cái sandwich chứ. Trời Phật sẽ ban ơn cho các cậu.

Mười người lính trẻ trong ngày hôm đó chắc đã rời chuyến bay trong tâm trạng yêu thương và kính mến những hành khách đồng hành. Tôi hăng hái bước tới xe với lòng thì thầm nguyện cầu cho tất cả sẽ được trở về trong an bình.

Những chàng trai này đã hy sinh tất cả cho quê hương mà tôi chỉ biểu họ có một vài phần ăn. Thật là quá ít ỏi nếu không muốn nói là chỉ trong muôn một.

Nghĩ xa hơn nữa, người cựu chiến binh đã từng đánh đổi cả cuộc đời khi viết lên chi phiếu trắng đề tên người nhận là "*Hiệp Chúng Quốc*" mà số tiền có thể lên đến chính sinh mạng của họ.

Đó là một vinh dự tối cao lẽ ra cả đất nước phải dành cho họ nhưng than ôi! Có nhiều người đã không cần biết tới và bỏ quên họ.

Xin các Đức Hộ Quốc Nhân Vương Bồ Tát và Kim Cang Đại Lực Sĩ Bồ Tát gia trì sức mạnh và lòng can đảm cho bạn chuyển tiếp câu chuyện này tới bạn bè quen biết.

Riêng tôi thì đã làm xong.

Nguyễn Trần, Toronto